

A SZENT VÉR TITKA – 2. A vér szerepe az Ószövetségben

Bor Ferenc élőben elhangzott tanításának nyers szövege

Ságvár, 2017. 10. 09.

Halleluja! A drága Szent Szellem már munkálkodik. A forgóban, a fül melletti részen, a lábfejen, a gyomorban van gyógyító kenet. Azt is elveszük. Sikerült „megemészteni” a múlt heti tanítást?

Folytatjuk A SZENT VÉR TITKA sorozatunkat, a 2. rész következik: *A vér szerepe az Ószövetségben*. Az első részben alapelveket elemeztünk, megnéztük a vér szerepét az Ószövetségben. Most pedig folytatjuk a mélyebb vizekkel.

1. Az első áldozat

A legelső vérontás közvetlenül Ádám bukása után történt. A bukás előtt mezítelenül jártak az Éden kertben, de utána valami megváltozott bennük, mert zavarni kezdte őket a ruhátlanságuk. Tudjuk, hogy levették a szemüket az Úrról, és szellem helyett testben kezdtek el járni. Ez volt az oka ennek. Amikor megtapasztalták, hogy zavarja őket a mezítelenség, akkor fügefalevelekből ágyékkötőket készítettek maguknak.

1Mózes 3,7.

7. És megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei, s észreveszik, hogy mezítelenek; fügefalevelet aggatának azért össze, és körülkötőket csinálnak maguknak.

Az Úr eszembe juttatott egy vicces karikatúrát. Ádám és Éva az Éden kertben van és előttük egy tál tele van levelekkel. Éva vesz ki a levelekből, Ádám pedig rászól, hogy az nem saláta, hanem a szennyes.

Tehát Ádám és Éva ágyékkötőket készítettek maguknak, de Isten állatbőrből tartósabb ruhát készített nekik, amelyhez az állatot meg kellett ölni.

1Mózes 3,21.

21. És csinálja az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltöztette őket.

Hogyan lehet bőrruhát készíteni? Ehhez meg kell ölni az állatot. Ez volt az első véráldozat, amit maga Isten vitt véghez az ember bűnéért. Pontosabban fogalmazva, ez volt az első engesztelő áldozat. Ennek a célja egyrészt az, hogy eltakarja az ember vétkét, ezzel enyhítse a büntudatát, másodsorban pedig, hogy eltakarja az ember mezítelenségét. Az engesztelés héber szó, aminek az első jelentése: befed, betakar, beborít. Az engesztelés későbbi célja az, hogy az áldozatot hozó embernek eltakarja a vétkét, a szégyenét és enyhítse a büntudatát Isten szent színe előtt. Ez történt az Éden kertben Ádám és Éva esetében is. Az Isten által feláldozott állat vére elfedte az emberpár bűnét és a bőr ruha betakarta a testüket. Innentől kezdve minden engesztelő áldozatnak az volt a célja, hogy elfedje a bűnt. Isten áldozata a későbbiekben példaként szolgált az ember számára, akár az áldozatbemutatáshoz, akár az öltözködéshez.

Nekem az jött szellemben, hogy az öltözködés gyökere itt rejlik. Nem minden divattervező Isten embere, mert nem felöltözteti az embereket, hanem alig öltöztette teszi. Az emberek között gyakorlattá vált az engesztelő áldozatok bemutatása. Már Ábel is tudta, hogy állatot kell hoznia, amikor Istennek áldozik.

1Mózes 4,4.

4. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinte az Úr Ábelre és az ő ajándékára.

Ezt az Igét a múlt héten alaposan megvizsgáltuk. A lényeg az, hogy Ábel tudta, hogy állatot kell az oltárra tenni, és ki kell ontani a véré.

2. A véráldozat gyakorlata

Ezt három példán keresztül fogjuk megnézni. A véráldozat bemutatása nem a törvénnyel kezdődött, hanem már előtte. Ugyanígy egy párhuzamot vonhatunk, hogy a tizedfizetés sem a

törvény idején kezdődött, hanem már sokkal előtte. A törvény előtti korszakot a kegyelem jellemezte úgy, mint a mostani időkorszakot is. Megnézzük Ábel, Noé, és a 10. egyiptomi csapás történetét.

a.) *Ábel*

Látjuk, hogy Ábel egy Istentől kapott mintát követett, amikor a juhaiból kedves áldozatot vitt Istennek.

Zsidó 11,4.

4. Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Káin, ami által bizonyosságot nyert afelől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és azáltal még holta után is beszél.

Az a bárány, amit Ábel az oltárra helyezett, már Jézus előképe. Ha nagyon a sorok mögé nézünk, akkor látjuk ezt.

b.) *Noé*

A következő Noé története. Az Írásokból tudjuk, hogy állatáldozatot mutatott be. A köztudatban az van, hogy Noé minden állatból egy párat vitt be a bárkába. Egy hím és egy nőnemű állatot. De ha alaposan megvizsgáljuk az Igét, akkor fogjuk látni, hogy némely állatból hetet vitt be. Vajon melyek azok az állatok, amelyekből kettőnél többet vitt be a bárkába?

1Mózes 7,1–3.

1. Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.

2. Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőtényt; azokból a barmokból pedig, amelyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényt.

3. Az égi madaraktól is hetet-hetet, hímet és nőtényt, hogy magvuk maradjon az egész föld színén.

A tiszta, vagy más néven szent állatokból Noé nem egy párat vitt be a bárkába, hanem hét párat. Ez a hetes szám előképe annak, hogy a drága Úr Jézus hét sebből ontotta a véré. Elhangzott az, hogy tiszta állat. Nézzük meg, hogy mi a különbség a tiszta és a tisztátalan állat között. Mert ha egyszer a Biblia említi a tiszta állatot, akkor van tisztátalan állat is Isten szemében.

3Mózes 20,25.

25. Tegyetek különbséget azért a tiszta és tisztátalan barmok között, a tiszta és tisztátalan szárnyas állatok között, és ne fertőztessétek meg magatokat barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön csúszó állattal, amelyeket megkülönböztettem előttem, mint tisztátalanokat.

Tehát különbség van a szent és a nem szent állatok között. Nagyjából ezt úgy lehet összefoglalni, hogy az az állat, amelyik patás és kérődző, az tiszta. Tehén, kecske, bárány, de például a disznó hasított körmű ugyan, de nem kérődző, ezért tisztátalannak számít. A madaraktól nincs meghatározás, hanem Isten felsorolja. A galamb biztos, hogy benne van. A halaknál pedig pikkelyének és uszonyának kellett lenni. Ezek a tiszták, a többi tisztátalan. Noé abból a célból vitt be a bárkába hét pár állatot a tisztákból, hogy tudjon áldozatot bemutatni. Ha valaki arra gondolt, hogy legyen mit enni, akkor téved, mert még nem volt lehetséges. Miután kijöttek a bárkából, Isten akkor engedte meg a húsevést. Amikor Noé kijött a bárkából az első dolga az volt, hogy áldozatot mutasson be Istennek. Ehhez az állat véré ki kellett ontania.

1Mózes 8,18–20.

18. Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei övele.

19. Minden állat, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint.

20. És oltárt építé Noé az Úrnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal az oltáron.

Ez volt Noé idejében.

b.) *A tizedik csapás*

Ezt követően szintén egy jelentős eseménynek számít a tizedik csapás előzménye Egyiptomban. Isten ítélete szállt a fáraóra és a bálványimádó egyiptomi népre. Ennek az ítéletnek az volt a célja, hogy Isten bemutassa, hogy a fáraó nem isten, továbbá engedje el Izrael népét, akik fogságban, rabszolgaként éltek Egyiptomban. Az akkori világban a nép úgy gondolta, hogy a fáraó isten. A fáraó fia pedig az utódja, a kis isten. De ez teljesen helytelen. Nézzük meg, hogy mi volt ez a csapás.

2Mózes 11,5–6.

5. És meghal Egyiptom földjén minden elsőszülött, a fáraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyiszékében ül, a szolgálónak elsőszülöttéig, aki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzása.

6. És nagy jajgatás lesz egész Egyiptom földjén, amelyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé.

Ez a csapás azt jelentette, hogy Egyiptom földjén minden elsőszülöttet, legyen az ember vagy állat, a pusztító angyal megöl. Ez volt az ítélet. Itt van egy párhuzam, hogy Jézus is elsőszülött volt, Isten elsőszülöttje. Kicsit más módon üldözték Őt, mert Heródes azt rendelte el, hogy két éves korig minden gyermeket ki kell irtani. Ha ennek utána akartok nézni, akkor a Máté 2,16-ban megtaláljátok. Gondoljatok bele ebbe a csapásba, hogy milyen hatalmas kárt okozott ez! Azt mondja, hogy minden elsőszülött. Most ne csak a kisgyerekekre gondoljatok, mert az elsőszülöttek között lehetett egy nagypapa, aki valamikor elsőszülött volt, lehetett egy anyuka, aki először jött napvilágra abban a családban. És így anyátlanná, apátlanná válhatnak a gyermekek. De ugyanez igaz az állatokra is. Amiből gyakorlatilag az ellátásuk volt, az élelmük. Ez egy szinte felfoghatatlan mértékű pusztítás és kár volt, de Isten a választott népe számára nyitott egy vészkijáratot. Az Egyszerű fordításból nézzük meg:

2Mózes 12,3. 5. Egyszerű fordítás

3. Rendeljétek el Izrael egész közösségének: ennek a hónapnak a 10. napján minden családfő válasszon ki egy bárányt vagy kecskegidát a háza népe számára! Tehát minden háznépnek jusson egy-egy bárány!

5. A kiválasztott bárány vagy kecskegida ép és egészséges legyen, egyéves és hímnemű.

Tehát le kellett vágniuk az egyéves hibátlan bárányt, vagy kecskegidát, mert ez tiszta állat volt. A felfogott vérrel be kellett kenniük az ajtófélfákat és a szemöldökfát. Ezt folytassuk tovább.

2Mózes 12,7. 13. Egyszerű fordítás

7. A bárány vérért fogjátok föl egy edénybe, majd vegyetek belőle, és kenjétek rá annak a háznak az ajtófélfáira meg a szemöldökfájára, ahol megeszik a páskabárányt.

13. A páskabárány vére megjelöli házaitokat és a benne lakókat. Amelyik házon látom ezt a vért, annak lakóit nem sújtom a halálos csapással, hanem elmegyek mellette, amikor átvonulok Egyiptom földjén, és lesújtok az egyiptomiakra.

Nem régen hallottuk a pesti tanításban, hogy a csodatevő erők nemcsak akkor működnek, ha gyógyulást, vagy természetfeletti áldást hoznak az emberek számára, hanem a csodatevő erők akkor is működésben vannak, amikor ítélet kell, hogy szálljon valakire. Ezt láttuk az Apostolok cselekedeteiben Ananiás és Szafira esetében. Itt pedig meggyőződésem, hogy megint csak a csodatevő erők ajándékai voltak működésben. Van egy gyönyörű utalás a Zsidó 11,28-ban, ezt még nézzük meg.

Zsidó 11,28.

28. Hit által rendelte el a pászkát és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne illesse az ő elsőszülötteket.

Amikor jött az ítélet órája és végigment a pusztító angyal, látta a vér jelzését az ajtón, és elkerülte a zsidókat, mert ez a kimenekedés a zsidóknak szólt. Isten választott népének. Az

ítélet kimondottan az egyiptomi népre vonatkozott. A vér szerepe az volt, hogy védelmet biztosítson az izraeliek házában élő elsőszülötteknek. Megvizsgáljuk a páska szó jelentését.

2Mózes 12,27.

27. Akkor mondjátok: Pászkaáldozat ez az Úrnak, aki elment az Izrael fiainak háza mellett Egyiptomban, mikor megverte az egyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtá magát és leborula.

Az előbbi versekben is, és itt is szerepel a páska szó. Ez a páska bárány a húsvéti ünnepi vacsora. A páska szó jelentése: kikerülés, megkímélés. Tehát ahol a pusztító angyal látta a bárány vérét az ajtófélfán, azt kikerülte, és azt a családot megkímélte Isten. A vérben engesztelés van, mert a vér eltakar, betakar. Amikor jött a pusztító angyal, nem látta az elsőszülötteket, mert az ajtóra felkent vér, elfedte őket előle. Ez előképe az Úr Jézus drága szent vérének, mert mi is alkalmazhatjuk a szent vért úgy, hogy felkenjük azt az életünk ajtóira, védelemként. Felkenhetjük jelképesen az egészségünk ajtajára, a bővölködésünk ajtajára, a békességünk ajtajára, a szolgálatunk ajtajára, meg a saját lakásunk ajtajára. Ezt az imáinkban tudjuk megtenni a szavainkkal.

3. Engesztelő áldozat

Az idő múlásával Isten törvényt adott a választott népének, amellyel a cselekedeteiket kívánta szabályozni. Tudjuk, hogy a vízözön után Isten engedélyezte a húsevést. De az állatok levágását Isten törvényben szabályozta. A 3Mózes 17. fejezete erről szól.

3Mózes 17,1–7.

1. Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:

2. Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izrael minden fiának, és mondd nékik: Ez az a dolog, amit megparancsolt az Úr, mondván:

3. Ha valaki Izrael házából ökröt, vagy bárányt, vagy kecskét öl le a táborban, vagy aki öl a táboron kívül,

4. És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz, az Úrnak hajléka előtt: vérontásul tulajdonítassék az annak az embernek; vért ontott, töröltessék ki azért az ilyen ember az ő népe közül:

5. Azért, hogy vigyék el Izrael fiai az ő véresáldozataikat, amelyeket áldoznak vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg azokat hálaáldozatul az Úrnak.

6. És hintse a pap a vért az Úr oltárára, amely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatul az Úrnak.

7. És ne áldozzák többé véresáldozataikat az ördögöknek, akikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nékik nemzetségről nemzetségre.

Mint látjuk, kialakult az áldozati rendszer. Előjáróban két dolgot értelmezzünk. Először a levágandó állatot oda kellett vinni a szent sátor bejáratához, hogy a vér az oltárra kerülhessen. Aki ennek a törvénynek nem tett eleget, az ítélet alá került. A másik dolog pedig, elhangzik ebben az igesorban a paráznaság szó. Ezt nem fizikai értelemben kell érteni, hanem szellemi értelemben. Hűtlenséget jelent az igaz Isten ellen. Fizikai értelemben is a paráznaság az hűtlenség, mert a társát megcsalja az illető. Azt írja az Ige, hogy ne áldozzanak az ördögnek, mert lehet áldozni az igaz Istennek, az élő Istennek, ahogy mi most a szívünkben tesszük ezt, mert már nem kell állatokat vinni az oltárhoz. Vagy pedig a javainkat tesszük az oltárra, mert amit oda helyezünk, az mind Isten elé száll. Sokan az életüket teszik az oltárra, hogy feladják a világi útjukat, hogy Istent tudják szolgálni.

Kathryn Kuhlmanról olvastam nem régen, hogy egy döntést hozott az életében. Felült a vonatra egy bőrönddel, benne egy ruhával, és Istennek szánta az életét. Oltárra helyezte az életét, így nem volt semmi akadálya annak, hogy teljes időben Istent szolgálja. Nem volt felemás igában. Ez a szó is elhangzott nemrég a pesti alkalmak során, lehet, hogy éppen szombaton. Tehát félre kell tennünk olyan dolgokat, amelyek akadályoznak bennünket akár az

imádságban, akár az Úr szolgálatában. Mindenképpen Istent kell első helyre tennünk és Ő ezt meg fogja áldani. Egy kicsit elkanyarodtunk. Folytassuk ott a gondolatmenetet, hogy az Ószövetségben az állat vérének az oltárra kellett hinteni. Az Istennek bemutatott áldozati húst megehették. A bálványáldozatok húsát viszont tilos volt elfogyasztani.

Különbséget kell tenni az Istennek bemutatott áldozat, és az ördögnek bemutatott áldozat között. Amit az igaz Istennek mutattak be, azt a húst meg lehetett enni. A múlt heti tanításban ezzel jobban, mélyebben foglalkoztunk, ezért most nem térünk ki rá. A vérevés tilalmára a magyarázat az Ószövetségben a 3Mózes 17,11-es versben található.

3Mózes 17,11.

11. Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne lévő élet által szerez engesztelést.

Megismétlem ezt a fontos gondolatot: a test élete a vérben van. Ezért az szent volt, és tiltott volt a fogyasztása az Ószövetségben. Az Igében van egy szó, hogy „élete”. A testnek az élete. Ennek a szónak az első jelentése a héberben az, hogy lélegzet, lehelet. Megnézzük fizikai és szellemi értelemben, hogy mit jelent. Fizikai értelemben azt jelenti, hogy a vér szállítja az oxigént a sejtekhez. Szellemi értelemben szimbolikusan Isten életet adó leheletét jelenti, ami meg van írva az 1Mózes 2,7-ben

1Mózes 2,7.

7. És formálta az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehelt az ő orrába életnek leheletét. Így lett az ember élő lényé.

Ahhoz, hogy egy ember éljen itt a földön, szükség van a testében a vérre, hogy keringjen, szállítsa az oxigént, és szükség van Isten leheletére, amit még a fogantatáskor Isten belehelyezett a piciny zigótába. Tehát az életnek itt van két feltétele. A vér engesztelést szerez a benne levő élet feláldozása által.

Amíg Izrael népe vándorolt a pusztában négy évtizeden keresztül, az volt a törvény, hogy a szent sátorhoz kellett vinni az állatot. Ott kellett kiontani a vérének, hogy a vér az oltárra kerüljön és engesztelést szerezzen. A vér mit tett? Elfedte, betakarta az emberek bűnét.

Mint hallottátok, a vért az oltárra kellett helyezni. A húst megehették, hogyha Istennek szóló áldozat volt, de volt még egy rész, a zsíros rész, a kövérje, azt pedig el kellett égetni az oltáron, és annak a füstjét Isten kedves illatként fogadta. Az imént olvastuk.

5Mózes 12,20.

20. Mikor az Úr, a te Istened kiszélesíti a te határodat, amiképpen ígérte néked, és ezt mondod: Húst ehetném! mivelhogy a te lelked húst kíván enni: egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint.

Amikor még nem találtam meg az Urat, hanem jártam ezoterikus körökbe, belém plántáltak egy-két olyan tanítást, hogy csak a szárnyas húst, a csirkehúst egyed. A disznóhús ezért nem jó, azért nem jó. Anyukám szegény rosszul lett, hogy fiam, mi lesz veled? Akkor ezt az Igét még nem ismertem. Itt van leírva. Ha húst kívánsz, egyél húst. Azt hiszem, hogy ennél világosabban nem lehet megírni.

Tehát a vért feltétlenül az oltárra kellett juttatnia a papnak, hogy a démonok ne kezdjenek vele semmit. Ugyanis a bálványáldozatokkal – amit az ördögnek áldoznak – a démonok erejét erősítik.

Nemcsak az engesztelés – más néven bűn elfedés –, hanem mindenféle megszentelés is vér által történt.

5Mózes 12,27.

27. És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészenéző áldozataidat, azoknak húsát és vérének; egyéb áldozataidnak vérének azonban öntsd az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig megeheted.

Itt két különböző dologról van szó. Az égő áldozat esetében a húst és a vért együtt kellett az oltárra tenni és elégetni. Más véres áldozatok esetében a vér az oltárra került, a húst pedig

elfogyaszthatták. Nagyon szerteágazó az ószövetségi áldozati rendszer. Mi csak éppen érintjük egy kicsit. Igazából nekünk már nincs vele dolgunk, mert az Úr Jézus ezt a kérdést megoldotta.

Az Egyszerű fordításból olvassuk a Zsidó 9,22-es verset, mert ez visszatekint az ószövetségi törvényekre.

Zsidó 9,22. Egyszerű fordítás

22. A Törvény parancsai szerint szinte mindent vérrel kell „megtisztítani”, és a vér kiontása nélkül nincs lehetőség a bűnök megbocsátására.

Egy isteni alapszabály az, hogy nincs bűn elfedés vérontás nélkül. Nem lehet vér nélkül bocsánatot nyerni Istentől. Sem az ószövetségben, sem az újszövetségben.

Hogyha az ószövetségben egy ember odament a paphoz, vagy Istentől bocsánatot akart kérni és nem vitte oda az áldozati állatot, tehát nem volt vérontás, akkor ez nem ért semmit. Nem nyert elfedezést.

Az újszövetségben kicsit más a helyzet, sőt mondhatom, hogy sokkal jobb. Az újszövetségben kétféle ember van. Az elveszett, a Krisztus nélküli, és vannak az újjászületettek. Mi történik akkor, hogyha az elveszett úgy gondolja, hogy most bocsánatot kér Istentől valamiért? Nem nyeri el a bűnbocsánatot vér nélkül. Természetesen nekünk már nem állatot kell vinnünk az oltárhoz, és annak a vérét az oltárra hinteni, hanem az újszövetségben az Úr Jézus Krisztus drága szent vére az, ami eltörölte a bűnt. Tehát nekünk már csak hivatkozni kell arra, hogy az Úr Jézus eltörölte a bűnt az életünkől, és ez a szent vér folyamatosan lüktet az életünk felett és folyamatosan tisztán tart.

Az elveszett akkor fog bűnbocsánatot nyerni, ha befogadja az Úr Jézust a szívébe, mert akkor a szent vér őt is megmossa.

Visszatérünk az ószövetségi időbe. Az ószövetségben a bűnbánat és a bocsánatkérés komolyságát az mutatta, hogy a vétkes ember vitte a paphoz az állat áldozatot, amelynek a pap kiontotta a vérét. Miért volt erre szükség? Mert a bűnt egy ártatlan vér tudja csak hatástalanítani. Az ószövetségben is meg volt határozva, hogy annak az állatnak hímnek és épnek kellett lennie. Ugyanez jellemző az Úr Jézusra is.

Nekünk már nem kell állat áldozatokat bemutatni, mert értünk a drága Úr Jézus vére ontatott ki. Ezt nézzük meg a Zsidó 9,12-ben, mert gyönyörűen le van írva, hogy az Úr Jézus újszövetségi véráldozata egyszer és mindenkorra érvényes.

Zsidó 9,12.

12. És nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.

Mivel a szent vér kifolyt értünk és örök váltságot szerzett, igazzá tett bennünket Isten előtt. Nekünk, mint újjászületett hívőknek, elég csak a szent vére hivatkoznunk, hogyha valami lelkiismeret-furdalásunk van bizonyos dolgokban. Hivatkoznunk kell arra, hogy az Úr Jézus vére kiontatott értünk és a múlt, a jelen és a jövő vonatkozásában eltörölt minden bűnt, minden vétket, minden hibánkat. A mennyei Atyánk az Úr Jézus vérén keresztül tisztának lát bennünket.

Az ószövetségben a főpap volt a legmagasabb hatalom Izraelben. A feladata az volt, hogy közbenjárjon Isten és a nép között.

Ma mi a helyzet? Ki a közbenjárónk? Az Úr Jézus. Le van írva, hogy az ember és Isten között Jézus a közbenjáró. Tehát nem ember. Nem egy papnak kell odaállni ember és Isten közé. Az még ószövetség. Ószövetségi minta. A papnak kellett bemutatni az engesztelő áldozatot.

3Mózes 16,3. 5–7. Egyszerű fordítás

3. Amikor Áronnak be kell jönnie a Szentek Szentjébe, akkor előbb fel kell áldoznia az Örökkévalónak egy fiatal bikát bűnért való áldozatul és egy kost égőáldozatul.

5. Izráel egész közössége hozzon az Örökkévalónak két kecskebakot vétekáldozatnak és egy kost égőáldozatnak, s ezeket adják Áronnak.

6. Azután mutassa be Áron a bűnért való áldozatra szánt bikát saját magáért az Örökkévalónak. Így szerezzen engesztelést önmagáért és családjáért.

7. Azután pedig vigye a két bakot az Örökkévaló elé, a Találkozás Sátorának bejáratához,

Tehát, amikor a főpap elkezdte a szertartást, először magáért kellett áldozatot bemutatnia, hogy tisztán menjen be a Szentek Szentjébe, mert különben holtan esik össze. Ezért kötötték a lábukra kötelet, hogy ha baj van, ki tudják húzni. Tehát bemutatta először magáért az áldozatot, utána a népért. Bement a Szentek Szentjébe, ahol a frigyláda volt, és az ujjával hétszer hintett a vérből a szövetségláda elejére és hétszer hintett a földre.

Olvassuk tovább a 14-től 16-ig.

3Mózes 16,14–16. Egyszerű fordítás

14. Azután vegye a bika vérét, az ujját mártsa bele, és hintsen abból hétszer az ujjával a Szövetségláda fedelének elejére és a Szövetségláda előtt, a földre is.

15. Ezután Áron vágja le a nép bűnéért való áldozati bakot, amely a népért van, és annak vérét is vigye be a függönyön túl, a Szentek Szentjébe. Majd ebből is hintsen a Szövetségláda fedelére és a láda elé – ugyanúgy, mint a bika vérével tette.

16. Így tisztítsa meg Áron a Szentek Szentjét Izráel népének tisztátalanságaitól, szándékos törvényszegéseitől és összes egyéb vétkeiktől. Hasonlóképpen tisztítsa meg a Találkozás Sátorának többi részét is, hiszen az egész sátor a tábor közepén áll, körülvéve a nép tisztátalanságaival.

Tehát miután a főpap befejezte a szertartást a Szentek Szentjében, kiment az oltárhoz. Ott megkenete vérrel az oltár szarvait, utána hétszer hintett az oltárra az ujjával.

3Mózes 16,18–19. Egyszerű fordítás

18. Azután Áron menjen ki az oltárhoz, amely az Örökkévaló előtt van, és a bika meg a bak vérével kenje meg körös-körül az oltár szarvait – így tisztítsa meg azt.

19. Utána hintsen az oltárra hétszer a vérből az ujjával – így tisztítsa meg azt Izráel népe tisztátalanságától, és így szentelje meg azt.

Elég nagy ceremónia volt az áldozat bemutatása. Most azért olvastunk ennyi Igét, hogy lássátok, hogy a vérnek milyen fontos szerepe volt. Ez a szertartás elfedte a nép bűnét egy évre. Ezért kellett minden évben ismételni. A vér hétszer való hintése egy előkép, és arra mutat rá, hogy az Úr Jézus hét sebből ontotta a drága szent vérét. Ha figyeltétek, itt két bakról beszélt, az egyiknek a vérét az oltárra hintették, meg a Szentek Szentjébe a ládára. Volt egy másik bak, a bünbak, amivel most nem foglalkozunk, csak megemlítem. A pap rátette a kezét, ráolvasta a nép bűnét, aztán kiküldték a pusztába. Ott minden bizonyonnyal a vadállatok felfalták. A lényege az volt, hogy a bűnért járó ítélet ne a nép közé sújtson, hanem ott, ahol a bűn van. A második bak a bünt kivitte a pusztába, és az ítélet a pusztát érintette, és nem a népet sújtotta. Érdekes ugye? Ha ide behelyettesítjük az Úr Jézust, akkor ugyanezt tette. A kereszten a bünt magára vette, és elvitte a pokolba, tehát az ítéletnek nem bennünket kell sújtani, hanem a poklot. Jó ezt tudni.

Köszönjük az Úrnak, hogy ad újabb kijelentéseket, mert nem egyszer jártam úgy, mint most, ebben a pillanatban, hogy olyan került elő, olyan szavakat adott az Úr a számba, ami nincs leírva. És ezek nagyon jó dolgok a hallgatóság számára.

Tehát Isten mindig tudatosan mond mindent és nem véletlenül. Minden szavával és cselekedetével célja van. Ez prófétikusan arra mutat rá, hogyan fogja Jézus a vérét ontani értünk, hogy eltörölje a bünt. Most a régi időkből nézünk előre.

Jézusnak testet kellett öltetnie, mert csak a testnek van vére. Jézus kezdetektől fogva létezik, csak nem testben volt. Jézusnak azért is testet kellett öltetnie, hogy hozzánk hasonlóan testben élhessen és bemutathassa azt nekünk, hogy lehet győzni a bűn felett, mert a bűn a

testhez kötődik. Vágyak, kívánságok, indulatok. És amikor eljött az idő, Jézus betöltötte a törvényt, miközben véráldozatot mutatott be.

Legközelebb innen folytatjuk. Köszönjük az Úrnak az újabb világosságokat.

Most pedig a kék imakönyvet vesszük elő. A 38. oldalon van az Ima a bátorságért. Nem elolvassuk, hanem hatalmat kapcsolunk hozzá, hitet kapcsolunk hozzá, hittel és hatalommal mondjuk el ezt az imádságot.

Kézzrátéttel fogunk imádkozni értetek, a kenet járja át, az emésztő tűz járja át a testeteket, és minden rendellenes működést hatástalanítson a Jézus nevében, és vezesse ki a testből! Követeljük a testek épségét, helyreállítását és kihirdetjük, hogy Isten gyermekei vagyunk mindannyian. Az ördög nem tehet ránk semmiféle kórt, mert az Úr Jézus minden tünetet elhordozott, szabaddá tett, és mi szabadok vagyunk és azok is maradunk. Ámen.

Imádkozunk a hozott kelmék és szövetek felett a Jézus nevében.

Drága mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztus szent nevében köszönjük neked a kereszttel bevégzett művét. Köszönjük, drága Úr Jézus, hogy fogadtad a testedben a sebeket és kiárasztjuk ezt a dicsőséges erőt, mert tudjuk, hogy a szövetekben a kenet tárolódik. Pál apostol testéről is elvitték a kenettel teli szöveteket, és amikor a beteg testekhez érintették, a kenet kiáradt, megtörte az igát, mert a kenet egy nem látható, de valóságos mennyei anyag. A Jézus nevében köszönjük, Atyám, azt a mennyi infúziót, amit te adsz nekünk természetfeletti módon. Köszönjük, Atyám, hogy gondod van a testünkre, a testünk helyreállítására, mert Krisztusban ezt elvégezted, ez megvan nekünk a Jézus nevében. Ámen.

A múlt vasárnapi pesti tanításban a tanítói hivatal fontosságáról beszélt Erzsébet. Idézek két mondatot: „A tanítóknak nagyon fontos hely jut, mert ott vannak az apostolok és a próféták között. Ugyanis, ha nem érted meg az Igét, akkor hiába kerül a szívedbe az a mag, mert jön az ellenség és kilopja.” Tehát fontos, hogy ez a szolgálat működjön.

Szeretném megköszönni a figyelmeteket, hogy a pásztor szemmel tartjátok. A múlt héten két napon keresztül nem küldtem képes üzeneteket. Egyszerűen csak 9-kor jutott eszembe. Több dologgal kellett foglalkoznom, ami teljesen lekötötte a figyelmemet. Aztán hallottam, hogy kerestetek már, hogy mi van a pásztorral, nagyon csöndben van. Ez jó dolog egyébként.

A múlt héten megkaptátok a ságvári újságot, és van benne egy a cikk, hogy fent és lent. Kathryn Kuhlman is hozott egy döntést, mint említettem. Mindent félretett, ami az idejét elvonta volna a szolgálattól. Felült a vonatra egy bőrönddel, és egy ruhával. – Torokban is van kenet, meg a légutakban. Tehát teljesen odaszentelte Istennek az életét.

A másik gondolat: sokan azt mondják, hogy azért nem jövök gyülekezetbe, mert jön hozzám valaki, jön egy családtag, jön az unoka. Egy konkrét példa: sok évvel ezelőtt Kilitiből hoztam ide egy asszonyt. Itta az Igét, de 2-3 hét múlva kimaradt, mert a férje azt mondta neki, hogy amikor én hazajövök, pont akkor mész el. Ezért otthon maradt.

Azt diktálta ide a Szent Szellem, hogy többet segít a szeretteiden az, hogyha elmész a gyülekezetbe, és nem otthon ülsz a szoknyájuk mellett. Volt egy pásztor, akinek az apukája kórházba került, és aznap volt alkalma. Tanakodott, hogy most mit csináljon? A legjobb döntést hozta. Azt mondta, hogy ott ülni az ágya mellett, annak nem sok értelme van, elmegyek a gyülekezetbe, összefogjuk a hitünket, és egy akaraton, egy erővel imádkozunk érte.

Még egy érdekes gondolat. Két hete volt, amikor odaléptem a Kecskés Janikához és akkor jelent meg a kenet a fogra. Ezt mondtam is. Arra szeretném felhívni a figyelmeteket, hogyha elmentek valaki mellett, vagy jön hozzátok valaki, vagy te mész valakihez, és megjelenik egy kenet, akkor valószínű, hogy az a kenet az illetőé. Mert, ahogy odaléptem a pásztorársunkhoz, azonnal megjelent a gyógyító kenet a fogra. És ilyen esetben lehet tudni, hogy az ott van az illető, aki gyógyulásra vár. Ha többen vagyunk, akkor is abban a környezetben ott kell lennie az illetőnek, akiért Isten elküldte azt a gyógyító kenetet.

Kérdezték az intézeti szolgálat során, hogy miért adnak a papnak ezt meg azt, meg tyúkot, meg sonkát, meg egyebet. Elmagyaráztuk nekik, hogy az a baj, hogy az embereket nem tanították meg arra, hogy nem a papnak adunk, hanem az Úr munkájára szenteljük oda azt, amit adunk. Ez lehet fizikai dolog, lehet adomány, lehet tized, bármi más és így teljesen másként jön le a dolog. Nem személynek adjuk, hanem Istennek, de egy személyen keresztül. Istennek nem tudjuk közvetlenül odaadni, mivel Ő egy szellemi lény. Bármit adunk, tesszünk, azt Istennek tesszük és nem embernek.

Az egyházunkban csak önkéntesek vannak. Minden szolgálatban önkéntes van. Tehát egy egész csapat, és mind önkéntes. Nem egymásnak tesszük ezt, hanem az Úrnak. Tehát ez a látásmód legyen mindnyájatokban, hogy bármit tesszünk, az Úrnak tesszük! A világi ember sajnos úgy gondolkodik, hogy a papnak tesszük. Például kerítésépítés, vagy ami éppen a templomban szükséges, akár egy égőcsere, vagy bármi más.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

